

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Pavla Dvorského a přísedících Ing. Karla Matuchy a Ing. Pavla Dohnala v hlavním líčení konaném dne 11. května 2021

takto:

Obžalovaný

K.H., narozený XXXXX, bez zaměstnání, trvale bytem XXXXX, přechodně bytem XXXXX,

je vinen, že

- 1) v XXXXX, Zlínský kraj, v ranních hodinách v přesně nezjištěných dnech nejméně od ledna 2012 do přesně nezjištěné doby do podzimu 2012 v místě společného bydliště v bytě na ulici XXXXX čp. XXXXX, a dále v jednom případě v nočních hodinách přesně nezjištěného dne v době od 8. 7. 2012 do 10. 7. 2012 v Adršpachu, Královeshradecký kraj, opakovaně v přesně nezjištěném počtu případů, někdy i dvakrát do týdne, zneužívaje spánku nezletilé V. M., dcery své tehdejší přítelkyně, si za účelem svého sexuálního uspokojení k ní přilehl do postele a osahával ji pod pyžamem na holých prsou a přirození, přičemž také masturboval, v některých případech i za pomoci bezvládné ruky nezletilé V. M., kterou si přikládal na svůj pohlavní úd, čehož se v přesně nezjištěném počtu případů opakovaně dopouštěl jednak v době, kdy nezletilá V. M. spala, a jednak v době, kdy nezletilá V. M. v důsledku počínání obžalovaného ze spánku procitla a spánek nadále ze strachu a pocitu tísně před obžalovaným předstírala, přičemž obžalovaný takto jednal výhradně v domnění, že nezletilá V. M. spí, a tohoto jednání se dopustil přesto, že znal skutečný věk nezletilé poškozené V. M., narozené XXXXX,

2) v obci XXXXX, okres Zlín, Zlínský kraj, v době od 15.00 hodin do 15.30 hodin dne 8. 5. 2020 v bytě bytového domu XXXXX čp. XXXXX za účelem svého pohlavního uspokojení, poté, co v tabletu ukázal nezletilé A. H. videozáznam zobrazující osobu ženského pohlaví, jak saje pohlavní úd muže, požadoval po ní, aby mu sáhla na pohlavní úd a aby si vložila jeho pohlavní úd do svých úst, což však odmítla, načež ji poté, co jí vysvlékl oblečení, osahával na nahém těle, zejména na genitáliích, sáhl jí do genitálu, zneužívaje přitom jejího velmi nízkého věku a jemu odpovídající dosavadní neznalosti sexuální problematiky, v důsledku čehož nebyla nezletilá A. H. schopna pochopit smysl jednání obžalovaného a nebyla si vědoma jeho škodlivosti a protiprávnosti, a tudíž nebyla schopna vyjádřit vůči němu nesouhlas nebo odpor, takže se mu podvolovala, přičemž tohoto jednání se dopustil přesto, že znal skutečný věk nezletilé poškozené A. H., narozené XXXXX,

3) v obci XXXXX, okres Zlín, Zlínský kraj, po přesně nezjištěnou dobu nejméně od přesně nezjištěné doby roku 2016 do 10. 5. 2020 v bytě bytového domu XXXXX čp. XXXXX, a na jiných místech, přechovával ve svém mobilním telefonu značky Nokia 500, model RM-750, IMEI: XXXXX, ve svém tabletu značky HUAWEI MediaPad, model AGS-L09 s vloženou SIM kartou a paměťovou kartou micro SDHC KINGSTON 16GB nejméně 700 screenshotů a obrazových souborů, na kterých jsou zobrazeny dívky zjevně mladší osmnácti let, avšak i mladší patnácti let, částečně obnažené nebo nahé, situované v erotických, sexuálně dráždivých a vyzývacích pózách, často se zaměřením na jejich genitálie, hrudníky a hýždě, v mnoha případech dívky drží v rukou mužský penis nebo si ho dávají do úst a dále v popsaném mobilním telefonu ve složce "video" přechovával 8 videosouborů délky od 25 sekund do 13 minut, zobrazujících různé formy pohlavního styku, autoerotiky nebo erotického předvádění se obnažených dívek zjevně mladších osmnácti let, kdy tyto videozáznamy se zaměřují na genitálie dívek při provádění popsaných sexuálních praktik, přičemž uvedené soubory obžalovaný v předmětném období průběžně stahoval z internetu, či mu byly zaslány jinou osobou,

tedy

v bodech 1) a 2):

zneužitím bezbrannosti jiného donutil k pohlavnímu styku a tento čin spáchal na dítěti mladším patnácti let,

v bodě 3):

přechovával elektronické pornografické dílo, které zobrazuje dítě,

čímž spáchal

v bodech 1) a 2):

dvojnásobný zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea druhá, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,

v bodě 3):

přečin výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému **trestu odnětí svobody** v trvání **6 (šesti) let**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest propadnutí věci**, a to:

1) tablet Huawei MediaPad S10, model AGS-L09, IMEI: XXXXX, s vloženou SIM kartou s nápisem T-Mobile XXXXX a s vloženou paměťovou kartou microSDHC Kingston 16GB, včetně nabíječky,

2) mobilní telefon Nokia 500, model RM-750, s/n: 059L740, IMEI: XXXXX, s vloženou SIM kartou s nápisem T-Mobile XXXXX,

které byly jako položky pod pořadovými čísly 1) a 3) obžalovanému odňaty při domovní prohlídce konané dne 10. 5. 2020 na základě příkazu Okresního soudu ve Zlíně ze dne 9. 5. 2020, č. j. 0 Nt 9/2020-6.

Podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **ochranné léčení sexuologické v ústavní formě**.

Odůvodnění:

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení bylo zjištěno, že se obžalovaný dopustil jednání popsanych ve výroku tohoto rozsudku.
2. Obžalovaný **K.H.** v hlavním líčení popřel, že by se jednání popsanych ve výroku tohoto rozsudku pod body 1) a 2) dopustil. Ve výpovědi před soudem se vyjádřil k jeho soužití s J. M., její matkou a její tehdy nezletilou dcerou V. M.. Uvedl, že se J. M. snažil finančně vypomáhat. Když už na to dál neměl sílu, J. M. s její matkou jej vyhodily z bytu. Pouze mu řekly, že se má vystěhovat, nijak to nezdůvodnily. V době soužití s J. M. obžalovaný spával v obývacím pokoji společně s jeho družkou, v dětském pokoji pak spávaly V. M. a její babička (matka J. M.). Společně s V. M. v posteli nikdy nespával, nikdy si k ní do postele nepřilehl, dokonce nikdy ani neležel na téže posteli jako ona, pouze když přišla do pokoje ona za ním. Za ní do dětského pokoje obžalovaný chodil pouze, když ji šel budit. S J. M. a její dcerou V. byli na společném vícedenním výletě pod stanem u vodní nádrže Rozkoš. Ve stanu spali tak, že on a V. M. leželi na stranách a mezi nimi ležela J. M.. Přímo vedle V. M. nikdy neležel. O V. M. nikdy neprojevil sexuální zájem. Obžalovaný pak výslovně popřel, že by kdy sáhl na tělo V. M. v oblasti prsou nebo přirození, z takového jednání ani nikdy nebyl nikým osočen. Věk V. M. byl obžalovanému v době jejich společného soužití znám. J. M., ani její matka před ním nikdy nezmínily nic, co by značilo, že by mu mohly chtít v budoucnu nějakým způsobem ublížit. Obžalovaný dále v jeho výpovědi popsal děj, který se měl odehrát dne 8. 5. 2020 ve XXXXX. K tomu uvedl, že sousedka I. H., která v tu dobu měla u sebe vnučku A. H., řešila problém s vytopením bytu vodou. A. H. řekla, že chce jít k obžalovanému (označila jej jako „strejdu“), I. H. s tím souhlasila. Do jeho bytu společně s A. přišli kolem třetí hodiny

odpolední. Zdržovali se pak převážně v obývacím pokoji, seděli na pohovce. Obžalovaný se díval na televizi, A. si na jeho tabletu hrála hry, schovávala se pod peřinu. Na tabletu A. ukazoval pouze hry, nic jiného jí na tabletu, mobilním telefonu, ani jiném jeho zařízení neukazoval. Když byl obžalovaný na toaletě, A. H. otevřela dveře a viděla jej, jak močí, při tom viděla jeho penis. Někdy před půl čtvrtou si pro A. přišla její babička. Obžalovaný popřel, že by během doby, kdy byla A. H. u něj v bytě, této svlékal nějaký oděv či že by se dotýkal jejího těla. Chytil ji pouze za ramena, když ji posadil na pohovku, jinak se jejího těla nedotkl (v přípravném řízení do protokolu o výslechu obviněného však obžalovaný k dotazu, zda na A. H. sáhl, uvedl, že jí pouze přes oblečení sáhl na hrud', když si lehala). Obžalovaný dále popřel, že by po A. H. požadoval, aby se dotkla jeho penisu. V době, kdy byla A. u něj v bytě, měl na sobě oblečené modré triko a krat'asy. Přibližně deset minut poté, co A. s její babičkou odešly, obžalovaný vyfotografoval spodní část svého těla, když ležel na posteli. K tomu, proč tak učinil, pouze uvedl, že to bylo „z blbosti“, toho dne nemasturboval. Ve vztahu k tomu, zda si je vědom okolností, pro kterou by A. H. či její rodinní příslušníci byli motivováni v jeho neprospěch vypovídat nepravdu, obžalovaný uvedl, že o takové okolnosti neví, ale přijde mu, jako by jej chtěli vyštvat z bytu. Obžalovaný dále vypověděl, že nepocít'uje, že by po sexuologické stránce s ním bylo cokoli v nepořádku. Sexuálně preferuje starší ženy ve věku od 20 let až do jeho věku. K obrazovým snímkům a obrazovým a zvukovým záznamům, které byly uloženy v jeho telefonu a tabletu, obžalovaný uvedl, že na těchto byly zobrazeny malé děti mladší patnácti let. Obstaral si je zčásti sám na internetu a zčásti mu byly poslány do mobilního telefonu přes technologii bluetooth bývalým kolegou J. H., který již zemřel. K tomu, zda měl někdy u něj v bytě na návštěvě jiné nezletilé dívky, obžalovaný nejprve uvedl, že nikoliv, následně však k výslovnému dotazu přiznal, že u něj byly ve dvou případech na návštěvě R. T., A. T. a A. P..

3. K jednání uvedenému ve výroku tohoto rozsudku pod bodem 3) se obžalovaný v hlavním líčení doznal. Skutečnosti tam popsané pak byly obžalovaným a státní zástupkyní označeny za nesporné, přičemž obě strany souhlasily s tím, aby tyto skutečnosti nebyly v hlavním líčení dokazovány. Jelikož podle povahy a obsahu předloženého důkazního materiálu nebylo závažného důvodu o těchto prohlášeních pochybovat, soud v souladu s § 206d trestního řádu od jejich dokazování upustil a na podkladě takto stranami shodně vnímaného skutkového stavu přijal závěr, že se obžalovaný daného jednání dopustil.
4. Svědkyně **V. M.**, poškozená jednáním obžalovaného uvedeným ve výroku tohoto rozsudku pod bodem 1), do protokolu o výslechu svědka, který byl za splnění podmínek dle § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení přečten, vypověděla, že obžalovaný s ní, její matkou a její babičkou bydlel v bytě v XXXXX na ulici XXXXX. Ze začátku měla k obžalovanému vztah dobrý, poté se však její vztah k němu zhoršil, kdy k němu získala odpor, vyhýbala se mu a držela si od něj odstup. K této změně došlo, když ji obžalovaný začal ráno navštěvovat. K těmto „ranním návštěvám“ svědkyně uvedla, že během spánku měla pocit, že na ni někdo sahá. Jelikož se tento pocit opakoval, došlo jí, že se to skutečně děje. Obžalovaný k ní po dobu půl až tři čtvrtě roku jednou či dvakrát do týdne chodil ráno, kdy si k ní lehl do postele, přikryl se a začal ji přes oblečení i pod ním na nahém těle osahávat na prsou a mezi nohama, při tom masturboval. K masturbaci použil i její ruku, aniž by se svědkyně na tom jakkoliv podílela. Když se probudila a zjistila, že se toto jednání obžalovaného děje, tak předstírala, že spí. Nedala mu najevo, že je vzhůru a ví, co dělá, neboť se bála, co by udělal, jak by zareagoval. V té době jí bylo dvanáct nebo třináct let. Pokud obžalovaný přišel a viděl, že svědkyně nespí, tak se otočil a šel pryč. V době, kdy se to dělo, o tomto jednání obžalovaného nikomu neřekla, neboť se nejednalo o věc, se kterou by se chtěla někomu svěřovat. Když ji obžalovaný navštěvoval v pokoji, kde spala, byla její matka v práci, kam odcházela brzy ráno, babička se zdržovala zpravidla v kuchyni. Svědkyně si nebyla vědoma toho, že by v době, kdy se u ní v pokoji nacházel obžalovaný, tam její babička přišla. K takovému jednání obžalovaného došlo i tehdy, když byli na dovolené v Adršpašských skalách a spali ve stanu. I když si přála, aby

vedle ní ve stanu ležela matka, když se v noci probudila, zjistila, že vedle ní ležel obžalovaný, který na ni sahal přes spacák. S obžalovaným se nikdy o jeho jednání nebavila, a to ani poté, co tato věc vyšla najevo. S matkou se svědkyně o jednání obžalovaného bavila až poté, co matka mluvila s třídní učitelkou ve škole a zatlačila na ni. Matce pak řekla, že ji obžalovaný osahává, když si za ní chodí ráno lehnout, nedokázala s ní však o tom úplně mluvit. Matka na to řekla, že se s obžalovaným rozejde. S odstupem času, když jí bylo přibližně 16 let, se svědkyně o této záležitosti svěřila kamarádce K.F. a pár dalším kamarádkám ze střední školy. Při její výpovědi v přípravném řízení pak svědkyně dále uvedla, že popisovanou záležitost týkající se obžalovaného od doby, co jej nevidají, (jakoby) uzavřela, ale když už se ta záležitost otevřela, tak chce, aby se to vyřešilo a již neopakovalo.

5. Svědkyně **J. M.**, matka poškozené V. M., do protokolu o výsledku svědka, který byl za splnění podmínek dle § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení přečten, vypověděla, že se s obžalovaným seznámila po rozvodu v roce 2011 přes internetovou seznamku. Po přibližně dvou či třech měsících jejich vztahu se obžalovaný na jeho žádost přistěhoval k nim do bytu v XXXXX na ulici XXXXX, který tehdy svědkyně obývala se svou dcerou V. a svou matkou A. V.. Jejich společné soužití trvalo necelý rok. V bytě přespávali tak, že svědkyně byla s obžalovaným na rozkládací pohovce v obývacím pokoji a její dcera a matka spaly v dětském pokoji, kde byla dvě oddělená jednolůžka přistavená ke stěnám pokoje. V té době svědkyně pracovala jako uklízečka každodenně v ranních směnách trvajících od 6 hodin do 13.30 hodin. Obžalovaný pracoval jako bezpečnostní dozor na nádraží, měl nepravidelnou pracovní dobu, takže míval i několik dní v týdnu volno, posléze během jejich soužití tam obžalovaný přestal pracovat a byl bez práce. Ve vztahu k osobě obžalovaného a jeho chování vůči dceři V. měla varovné signály od její babičky, za kterou i s obžalovaným jezdili do domova, posléze i od její matky, tyto si ale nepřipouštěla. Zlom nastal, když byla upozorněna třídní učitelkou její dcery, že tato má ve škole problémy a že se jí V. svěřila, že ji obžalovaný osahává. Tehdy se svědkyně rozhodla, že se s obžalovaným rozejde. Po návratu ze schůzky s třídní učitelkou mluvila s dcerou, která jí řekla, že za ní obžalovaný chodí vždy ráno, přilehne si k ní do postele, osahává ji na prsou a v rozkroku a u toho masturbuje, přičemž dcera dělala, že spí, neboť měla strach, aby jí obžalovaný něco neudělal. S dcerou za psychologem nešla, neboť se bála, že by se to dozvěděl otec V. a ona by tak o dceru přišla. Sama dcera jí k tomu řekla, že jí nejvíc pomůže, když jí to bude věřit a když se obžalovaného zbaví. Společně s matkou a dcerou pak obžalovanému řekly, aby se odstěhoval. Uvedly mu i to, že je to z důvodu osahávání V., což však obžalovaný popřel. O chování obžalovaného vůči jeho dceři svědkyně řekla i jeho otci A. H. na schůzce v restauraci ve Slušovicích, kde byli dále přítomni obžalovaný a její dcera, dokonce mu ukázala i komunikaci obžalovaného s jinou mladou dívkou, kterou obžalovaný vedl na internetové seznamce Lide.cz, ale ani tak jim otec obžalovaného nevěřil s tím, že předložená komunikace mohla být zfalšovaná. Od otce obžalovaného A. H. měla svědkyně půjčenu částku 20 000 Kč, kterou pak již A. H. nechtěl vrátit s tím, že je to omluva za to, co obžalovaný udělal. Svědkyně se v Hrobicích viděla i s matkou obžalovaného. Ta svědkyni řekla, že je blbá, že s obžalovaným je, s tím, že je to úchyl. Svědkyně dále vypověděla, že kolem 9. 7. 2012 byli s dcerou a obžalovaným na dovolené v Adršpachu. Spali ve stanu, kdy obžalovaný trval na tom, že bude spát uprostřed. Přestože dcera chtěla, aby uprostřed spala svědkyně, obžalovaný si to, že bude uprostřed spát on, prosadil. V noci svědkyně slyšela, jako by se něco dělo. Domnívala se, že obžalovaný masturboval. Když se pohnula, obžalovaný s tím přestal. Z dovolené pak jeli předčasně zpět.
6. Svědkyně **A.V.**, babička poškozené V. M., do protokolu o výsledku svědka, který byl za splnění podmínek dle § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení přečten, vypověděla, že obžalovaný s nimi v bytě v XXXXX na ulici XXXXX začal bydlet někdy před Vánoci přibližně před deseti lety. Jednou viděla obžalovaného, jak jde s příkrývkou do dětského pokoje. Po chvíli vešla do pokoje a viděla, že obžalovaný leží vedle spící V. a masturbuje. Hned na to začala obžalovanému nadávat, ten i s peřinou vstal a z místnosti odešel. Následně šla za vnučkou do koupelny, kde si

všimla, že měla opuchlá prsa. Šla s ní tedy k lékařce, která – když vnučku viděla vysvlečenou – se jí zeptala, jestli má kluka. Večer toho dne svědkyně obžalovaného znovu konfrontovala, na což jí odvětil pouze to, že by se měla jít léčit. V létě jeli její dcera, vnučka a obžalovaný na dovolenou do Babiččiného údolí, ze kterého se předčasně vrátili. Dcera jí řekla, že se v noci probudila ve stanu a přistihla obžalovaného, jak V. osahává a masturbuje. Vnučka se jí o jednání obžalovaného nikdy sama nesvěřila. O tom, že viděla obžalovaného, jak leží a masturbuje vedle vnučky, svědkyně řekla otci obžalovaného. Ten jí na to odpověděl, že to není první případ, kdy na rodinné oslavě přistihli obžalovaného s nějakou holčičkou, a matka obžalovaného chtěla, aby obžalovaný odešel z domu, což se ale nakonec nestalo. Otec obžalovaného dále svědkyni řekl, aby to o obžalovaném nikomu neříkala, současně jí předal částku 25 000 Kč pro dceru na insolventi.

7. Svědkyně **K.F.** do protokolu o výslechu svědka, který byl za splnění podmínek dle § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení přečten, vypověděla, že s V. M. jsou nejlepší kamarádky, zná ji už od první třídy na základní škole, kamarádky jsou přibližně osm let (od osmé třídy). Krátce poté, co se začaly víc kamarádit, jí V. řekla o obžalovaném, o tom, že když není doma nebo poblíž její matka, tak ji obtěžuje a pořád na ni sahá (zejména když je její matka v práci). Uvedla jí, že si obžalovaný lehl vedle ní do postele a osahával ji. Sahal jí do klína, na prsa, „prstil ji“. V. dělala, že spí, až obžalovaný odešel. Také jí V. řekla, že obžalovaný pořád chtěl, aby si mu sedala na klín, což jí bylo nepříjemné. Podle toho, co jí V. řekla, tak to její matka neviděla nebo nechtěla vidět, protože měla obžalovaného ráda. V. se proto snažila obžalovanému vyhýbat, trávily se svědkyni hodně času spolu. S V. se o jednání obžalovaného moc nebavily. V. jí řekla, že se bojí chvíle, kdy matka odejde z bytu a ona tam s obžalovaným zůstane sama. Svědkyni přišlo, že má V. z obžalovaného strach.
8. Svědek **M.N.** do protokolu o výslechu svědka, který byl za splnění podmínek dle § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení přečten, vypověděl, že po dobu pět a půl roku chodí s V. M.. V. se mu jednou, přibližně po roce vztahu, svěřila, že přítel její matky ji osahával na intimních místech s tím, že to trvalo po dobu do jednoho roku. Více to s ním nechtěla rozebírat, bylo to pro ni nepříjemné. Obžalovaného svědek nezná.
9. Nezletilá svědkyně **A. H.**, poškozená jednáním obžalovaného uvedeným ve výroku tohoto rozsudku pod bodem 2), při výslechu svědka, o němž byl pořízen obrazový a zvukový záznam, který byl za splnění podmínek dle § 211 odst. 1, 7 trestního řádu v hlavním líčení přečten, vypověděla, že když byla na prázdninách u babičky H. ve XXXXX, šla k sousedovi, který bydlí nad babičkou. Když byla u něj, hrála hry na tabletu. Ten soused jí ukázal video, na kterém nějaká holka dávala pindíka do pusy a lízala ho jako zmrzlinu. Soused jí řekl, ať si na pindíka sáhne a dá si ho do pusy, což ona neudělala. Také jí řekl, aby o tom videu nikomu neříkala, ale ona to pak raději řekla mamince, která potom zavolala babičku H.. Dále svědkyně vypověděla, že jí soused v tom bytě, když stála na zemi, vysvlékl oblečení včetně kalhotek, díval se jí na pipku a šáhl jí dovnitř pipky. Když byla u toho souseda v bytě, on měl na sobě oblečené modré tričko a trenýrky.
10. Svědkyně **I. H.**, babička poškozené A. H., do protokolu o výslechu svědka, který byl za splnění podmínek dle § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení přečten, vypověděla, že bydlí v bytě v bytovém domě ve XXXXX, XXXXX. Dne 8. 5. 2020, kdy měla u sebe na hlídání vnučku A. H., řešila zatékání vody do jejího bytu, s čímž jí pomáhal soused K.H., který bydlel v bytě hned nad ní, a M.M., který je instalatér a bydlel ve třetím patře. Když v bytě uklízela, K.H. se jí nabídl, že jí vnučku A. pohlídá. S tím souhlasila. Vnučka s obžalovaným odešla do jeho bytu, kde byla přibližně dvacet minut (kolem 15.15 hodin až 15.30 hodin), než si pro ni svědkyně přišla. Když vnučku v bytě obžalovaného vyzvedla, na chování vnučky nezaznamenala nic zvláštního, zdála se jí být v pohodě. Poté, co z bytu obžalovaného odešly, vnučku zavezla domů. Po cestě jí vnučka řekla, že jí strýc něco pouštěl a že oba byli schovaní pod peřinou. Někdy po šesté hodině odpolední jí Z. H., matka A., volala, že jí A. řekla, že byla u strýce a že jí ukazoval na tabletu obrázky, jak paní líže

pánovi pindíka jako zmrzlinu, a že to po ní vyžadoval taky, což odmítla, a k tomu jí dále řekl, že to bude jejich tajemství. Svědkyně hned nato jela k Z. H.. Před ní a Z. H. pak A. řekla, že jí strýc (nebo soused) sahal na pipinku. Následně zavolaly policii. Od M.M. se později svědkyně dozvěděla, že obžalovaný asi před deseti lety bydlel v Uherském Hradišti s nějakou ženou, která jej následně vyhodila, protože obtěžoval její desetiletou dceru. Svědkyně se pak také postupem času dozvíдалa, že do vchodu, kde byl byt obžalovaného, chodily nějaké mladé dívky. Dne 10. 5. 2020, v době, kdy byl obžalovaný na policii, přijel za ním do XXXXX jeho otec A. H. s přítelkyní. Svědkyně mu sdělila, co se ve vztahu k její vnučce odehrálo.

11. Svědkyně **Z. H.**, matka poškozené A. H., do protokolu o výslechu svědka, který byl za splnění podmínek dle § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení přečten, vypověděla, že dne 8. 5. 2020 jí I. H. (z důvodu vodovodní havárie v bytě) na základě předchozí telefonické domluvy předčasně přivezla zpět její dceru A. H.. Během toho, co u ní byla na návštěvě, se jí I. H. zmínila, že když měla u sebe doma opraváře, tak se jí nabídl soused, že A. na chvíli pohlídá, aby měli klid na práci. Svědkyně pak šla se svou dcerou na návštěvu k její matce. Když se s A. z této návštěvy vracely zpět domů, ve výtahu jí řekla, že když byla u toho strýce, co ji hlídal, tak jí pouštěl video, kde holka lízala klukovi pindíka jako zmrzlinu, a chtěl po ní, aby to taky dělala. K dotazu, jestli to udělala, jí dcera řekla, že ne, že je to škaredé a že se to nedělá. O tom, co jí dcera řekla, pověděla do telefonu I. H., ta pak asi do 15 minut přijela. Když se o tom, co se stalo, znovu s I. H. bavily, A. před nimi ještě řekla, že jí šahal do vnitřku, do pipi. Následně se ještě od I. H. dozvěděla, že když se dne 8. 5. 2020 za nimi vrátila, zeptala se A., proč jí to neřekla, k čemuž jí ta odpověděla, že jí ten pán řekl, že to nemá nikde říkat, že to bude jejich tajemství. V době výslechu svědkyně obžalovaného neznala.
12. Svědek **M. M.** do protokolu o výslechu svědka, který byl za splnění podmínek dle § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení přečten, vypověděl, že bydlí v bytovém domě ve XXXXX, XXXXX. Kterýsi den, jednalo se o pátek, pomáhal I. H. opravit zatékající topení. V bytě I. H. viděl její vnučku i K. H., ti pak někam odešli. Neví kam, věnoval se práci. K osobě obžalovaného uvedl, že byl neustále doma. Občas k němu chodily návštěvy, mimo jiné i mladší holky.
13. Svědek **A. H.**, otec obžalovaného, do protokolu o výslechu svědka, který byl za splnění podmínek dle § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení přečten, vypověděl, že se synem se vídá často a tak, jak jej zná, rozhodně nevěří tomu, že by se něčeho z toho, z čeho je viněn, dopustil. Obžalovaný podle něj doplácí na svou důvěřivost. Svědek dále vypověděl, že jeho syn v současné době ze zdravotních důvodů nepracuje, svědek mu poskytuje finanční prostředky na živobytí. Ke skutku uvedenému ve výroku tohoto rozsudku pod bodem 1) svědek uvedl, že se jeho syn snažil rodinu jeho tehdejší přítelkyně J. M. finančně podporovat. Koupil do bytu vybavení a platil další výdaje. Svědek sám jim poskytl 15 000 Kč, aby se vyhnuli exekuci, tyto peníze dosud zpět nemá. Dále svědek vypověděl, že žádné indicie jej nevedly k tomu, že by se jeho syn dopustil nějakého znásilnění. Vinu naopak spatřoval na straně J. M. a její matky, které pokud něco takového věděly, měly to řešit okamžitě. Svědek popřel, že by s kýmkoliv o možném zneužívání V. M. mluvil. Rovněž popřel, že by si byl vědom toho, že by měl jeho syn problémy s nezletilými dětmi v jiných případech. Ke skutku uvedenému ve výroku tohoto rozsudku pod bodem 2) svědek uvedl, že podle jeho subjektivního názoru se snažili jeho syna dostat z bytu. Když mu syn nebral telefon, jel k němu do XXXXX a sháněl se po něm. Ta paní, co to na syna požalovala, byla úplně klidná, vykládala jim pohádky a zvala je na kávu. To, že by se jeho syn vůči její vnučce dopustil toho, z čeho je viněn, označil svědek za nesmysl.
14. Svědkyně **A. H.**, matka obžalovaného, do protokolu o výslechu svědka, který byl za splnění podmínek dle § 211 odst. 1 trestního řádu v hlavním líčení přečten, vypověděla, že se svým synem K. není v žádném kontaktu, již devět let ho neviděla. Problém vidí v tom, že se syna neustále zastával jeho otec. K dotazu, zda ví o trestním stíhání jejího syna, uvedla, že nikoliv. Není jí známo,

že by její syn měl problémy mravnostního charakteru s nezletilými dětmi. J. M. a její dceru viděla jen jednou, když přijeli za otcem obžalovaného, jinak je nezná.

15. Svědkyně **M. T.** do úředního záznamu o podaném vysvětlení, který byl za splnění podmínek dle § 211 odst. 6 trestního řádu v hlavním líčení přečten, vypověděla, že je matkou čtyř dětí, mimo jiné R. a A. T.. Osobu obžalovaného zná z doby, kdy přibližně před čtyřmi lety byla s dětmi v azylovém domě ve XXXXX. Seznámila ji s ním její kamarádka z azylového domu E.K.. Obžalovaný jezdil do azylového domu celkem často. Byla s ním v kontaktu i přes telefon, řekl jí, že je bývalý policista. Její dcera R. jela společně s E.K. a jejím synem k obžalovanému, kde zůstali přes noc. Od obžalovaného tam dostala mobilní telefon. Obžalovaný za nimi jezdil, i když se přestěhovali do azylového domu v XXXXX. Chtěl, aby k němu R. jela na návštěvu. Přestože zpočátku R. k obžalovanému jet nechtěla, na naléhání obžalovaného se domluvila s kamarádkou z azylového domu (dcerou B. P.) a tyto s obžalovaným odjely (je možné, že s nimi jela i druhá dcera svědkyně A.), byly tam na jednu noc. Vždy, když obžalovaný přijel, přivezl cigarety. Po nějaké době někdo na obžalovaného oznámil, že láká děti z azylového domu do auta, což obžalovaný vyčítal jí, přestože to ona nebyla. Policie to pak řešila.
16. Ze **znaleckého posudku MUDr. Pavla Konečného**, znalce v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace psychiatrie a návykové nemoci, a **Mgr. Michala Perničky, Ph.D.**, znalce v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, vyplynulo, že obžalovaný K.H. v současné době netrpí, ani v době posuzovaných činů netrpěl žádnou psychiatrickou poruchou (vyjma případné sexuologické poruchy, jejíž nález je v kompetenci znalce sexuologa). Obžalovaný má podprůměrné intelektové schopnosti (IQ = 76), jeho procesy vnímání a myšlení přitom nevykazují známky kvalitativního narušení, nejedná se o mentální retardaci. Zralost rozhodování obžalovaného o jeho jednání je dostatečná. Osobnost obžalovaného je strukturována simplexně (jednoduše, psychosociálně nezrale), není však strukturována patologicky ve smyslu přítomnosti některé ze specifických poruch osobnosti. Prožívání obžalovaného je celkově chudé, sebevědomí oslabené, jeho osobnostní nastavení je spíše pasivní. Obžalovaný je povahově spíše uzavřený, relativně dobře funguje v jednoduchých praktických činnostech, lze však u něj očekávat selhávání v náročnějších životních situacích, zejména sociálních. U obžalovaného nebyly zjištěny zvláště výrazné sklony k agresivitě nebo jinému patologickému jednání či ke zneužívání psychoaktivních návykových látek včetně alkoholických nápojů. Osobnost obžalovaného je v jeho věku již utvořena, její další podstatný vývoj se neočekává. Hodnotová orientace obžalovaného i jeho cíle jsou nerozvinuté, nekonkrétní, jeho zájmy jsou chudé, funguje spíše pasivně podle stávajících životních podmínek. Jeho sociální kontakty jsou omezené, má minimum známých, z rodiny je v kontaktu pouze s otcem, kromě krátkých období partnerského vztahu žije sám. Ve vztahu k posuzovaným činům nebyly z psychologického hlediska zjištěny u obžalovaného takové osobnostní rysy, které by dané jednání vysvětlovaly, pouze u něj byly zjištěny oslabené schopnosti rozumové a oslabené schopnosti vytvářet uspokojující sociální vztahy (pro posouzení případné motivace proto mají být zásadní závěry znaleckého posudku z odvětví sexuologie). U obžalovaného nebyly zjištěny zvláště výrazné sklony ke konfabulaci či patologické lhavosti. Jeho schopnost sebereflexe je nízká, nemá vyvinutý kritický náhled na vlastní osobu, jeho schopnosti abstraktního myšlení jsou podstatně omezené. Pokud by obžalovanému byla prokázána vina, bylo by v jeho případě zapotřebí léčebného a resocializačního působení zaměřeného cíleně na jeho sexuální chování, resocializační působení by však bylo v jeho případě komplikované vzhledem k popírání činu, absenci náhledu na své jednání a jeho dopady a vzhledem ke slabšímu intelektu, což je limitující faktor pro případné psychoterapeutické působení. Samotný výkon trestu odnětí svobody by měl na resocializaci obžalovaného pouze částečný efekt. Vzhledem k povaze předmětné trestné činnosti by byla klíčová terapie zaměřená na sexuální chování obžalovaného. Ze striktně psychiatrického hlediska pak znalec nehodnotil pobyt obžalovaného na svobodě jako okolí nebezpečný a v souvislosti s tím ani nenavrhl uložení ochranného (psychiatrického,

protialkoholního či protitoxikomanického) léčení. Obžalovaný je podle závěrů znaleckého posudku plně schopen chápat smysl trestního řízení, které je proti němu vedeno, včetně sankce, která mu případně bude v trestním řízení uložena.

17. Ze znaleckého posudku znalce **MUDr. Tomáše Kiliána**, znalce v oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie, doplněného o výsledk znalce v hlavním líčení, vyplynulo, že u obžalovaného je a v době předmětných činů byla přítomna sexuální deviace heterosexuální pedofilie – hebefilie, která se projevuje erotickou preferencí nezralých osob ženského pohlaví, a to pubertálních a prepubertálních dívek. Své sexuálně deviantní zaměření obžalovaný podle znaleckého posudku vnitřně nepřijal a nezpracoval. Na tuto poruchu sexuální preference, potažmo na jeho společenskou nebezpečnost nemá náhled, k sexuologické léčbě motivován není. Obžalovaný tedy nevnímá provázanost přítomné sexuální deviace s právně a společensky nepřijatelným jednáním, jehož se měl dopustit, ani nepřipouští možnost deviací podmíněného opakování obdobného jednání v budoucnu. Pro případ, že se předmětného jednání dopustil, absentuje u obžalovaného empatie s oběťmi takové jeho trestné činnosti. U obžalovaného nebyla zjištěna patologická sexuální agresivita jakožto sexuální deviace. Ze sexuologického hlediska pak byly v době předmětných činů u obžalovaného v důsledku přítomné sexuální deviace sníženy ovládací schopnosti, a to v podstatné míře. Rozpoznávací schopnosti z téhož hlediska byly u obžalovaného nedotčeny. K prognóze dalšího vývoje se znalec v jeho posudku vyjádřil tak, že sexuální deviace, je-li přítomna, je přítomna celoživotně, tedy ji nelze odstranit (vyléčit). Léčbou lze pouze modifikovat sexuální chování osoby, která je takovou deviací stížena. Vzhledem k přítomné sexuální deviaci a s přihlédnutím k charakteru předmětné trestné činnosti je pobyt obžalovaného na svobodě bez adekvátní sexuologické léčby nutno považovat za potenciálně nebezpečný, neboť je v takovém případě dáno vysoké riziko opakování analogického jednání. Znalec v souvislosti s tímto závěrem soudu doporučil, aby v případě uznání viny obžalovaného, tomu uložil rovněž povinnost podrobit se ochranné sexuologické léčbě v ústavní formě. K této léčbě znalec doplnil, že ta jednak medikamentózně snižuje sexuální puzení a nutkání k deviantním aktivitám, jednak psychoterapeutickým působením učí identifikovat rizikové situace, v nichž by k recidivě sexuálně deviantního jednání mohlo dojít, a předcházet jim. Úspěšně prováděná ochranná léčba riziko recidivy sexuálně deviantního jednání významně redukuje a společenskou nebezpečnost osoby stížené touto sexuologickou poruchou snižuje (dle znaleckého posudku se průměrná míra recidivity u sexuálně deviantních jedinců pohybuje kolem 17 % v případě, že absolvovali komplexní sexuologickou léčbu, a v rozmezí 70 % až 80 % v případě, že takovou léčbu neabsolvovali). Znalec pak závěrem doplnil, že u obžalovaného nelze vyloučit, že by sám aktivně vyhledával možnost kontaktu s nezletilými dívkami (např. navázáním vztahu se ženou, která má dítě odpovídající jeho věkové preferenci).
18. O skutkovém ději dále podávají zprávu **listinné důkazy**. Z *protokolu o provedení domovní prohlídky ze dne 10. 5. 2020 včetně fotodokumentace* byla zjištěna podoba a vybavení bytu na adrese XXXXX, XXXXX, který byl v té době obýván obžalovaným, jakož i podoba a umístění technických zařízení obžalovaného, které se v bytě nacházely, byly při prohlídce obžalovanému odňaty a posléze podrobeny technické analýze. Z *protokolů o provedení zálohy dat a bitových kopií paměťových médií, protokolu o vyhodnocení tabletu Huawei zn. AGS-L09 a paměťové karty micro SDHC Kingston 16GB včetně přílohy a protokolu o vyhodnocení mobilního telefonu Nokia 500 včetně přílohy* se mimo jiné podává, že v kartě microSD Kingston 16GB, která byla v době domovní prohlídky vložena do tabletu Huawei AGS-L09, byly při technické analýze nalezeny ve složce smazaných dat soubory obsahující obrazové snímky, na nichž je zachycen obžalovaný, oblečen v modrém triku a tmavých kraťasích, jak leží na posteli a pravou rukou si mne obnažený penis. Dle vlastností těchto souborů byly obrazové snímky pořízeny dne 8. 5. 2020 v 17.05 až 17.06 hodin. Mezi obrazovými snímky obsaženými v mobilním telefonu obžalovaného značky Nokia 500 se nacházely mimo jiné snímky, kterak se obžalovaný fotografoval nahý ve sprše (fotografie č. 141 až 146 obsažené na CD nosiči na č. l. 291) či dokonce

kteřak se obžalovaný v jeho bytě (spolehlivě poznaném dle fotodokumentace pořízené při domovní prohlídce) fotografoval při masturbaci s detailním záběrem na jeho penis (fotografie č. 129 až 134 obsažené tamtéž). Byl pak mezi nimi i snímek tří dívek, zjevně mladších patnácti let, sedících na pohovce v bytě obžalovaného, posléze ztotožněných jako R. T., A. T. a A. P. (tyto dívky byly dle předložené fotografie ztotožněny i samotným obžalovaným v hlavním líčení). V souvislosti s těmito dívkami byla podle *výpisu z policejní databáze* pod č. j. KRPM-87164/ČJ-2017-140817 šetřena skutečnost, že obžalovaný K.H. si měl v roce 2017 v azylovém domě pro matky s dětmi v XXXXX brát dcery tam ubytovaných matek k sobě domů a dávat jim dárky a matkám posílat tabák, přičemž se mělo jednat o děti M. T. a B. P.. Z *lékařské zprávy Krajské nemocnice T. Bati, a. s.* plyne, že A. H. dne 11. 5. 2020 v ambulanci dětské gynekologie podstoupila lékařské vyšetření, v rámci něhož u ní nebyly zjištěny známky jakéhokoliv zranění, její sekundární pohlavní znaky byly v klidovém stadiu, zevní genitál normálního vzhledu, bez známek zranění či manipulace. Panenská blána vyšetřovaná byla bez porušení, pochva, oblast hráze a anální otvor bez poranění. Gynekologický nálezn tak v jejím případě odpovídal věku dítěte bez známek fyzického násilí. Ze *zprávy orgánu sociálně právní ochrany dětí* se podávají osobní, rodinné a výchovné poměry nezletilé A., k její osobě pak z této zprávy vyplývá, že je dítětem velmi bezprostředním a otevřeně komunikujícím.

19. Všechny provedené důkazy soud hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu, a to podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu. Na podkladě toho má bez důvodných pochybností za prokázané, že se obžalovaný jednání popsaných ve výroku tohoto rozsudku pod body 1) a 2), ve vztahu k nimž bylo dokazování v hlavním líčení zaměřeno, dopustil.
20. Obžalovaný v rámci své obhajoby popřel, že by se uvedených jednání dopustil, nicméně jeho vina byla provedeným dokazováním spolehlivě a nad jakoukoliv rozumnou pochybnost prokázána. Skutečnosti vypovězené poškozenými V. M. a A. H. a dalšími svědky, kteří jej svými výpověďmi z předmětné trestné činnosti usvědčovali, obžalovaný označil za nepravdivé. K tomu dodal, že podle jeho názoru jej v obou případech chtěli dostat z bytu. Stejně tak pak obžalovaný popřel, že by k poškozeným či jiným nezletilým dívkám choval jakoukoliv sexuální náklonnost.
21. Při vyvozování skutkových závěrů na podkladě provedeného dokazování si byl soud dostatečně vědom toho, že z hlediska důkazního se v případě posuzovaných činů jednalo o situaci, kdy přímými svědky jednání obžalovaného byly toliko samotné poškozené, přičemž další svědkové již jednání obžalovaného přímo nevnímali, a tedy informace o takovém jednání měli jen nepřímé a zpravidla od poškozených zprostředkované. Soud proto výpovědi obžalovaného a poškozených podrobil důkladnému hodnocení ve světle dalších provedených důkazů a na podkladě toho dospěl k závěru, že o pravdivosti výpovědi poškozených nelze pochybovat, přičemž je to právě výpověď obžalovaného, která se jeví výrazně nevěrohodnou.
22. Pod tíhou ostatních důkazů především neobstálo vyjádření obžalovaného, že nechová sexuální náklonnost k nezletilým dívkám. Základem pro takový hodnotící závěr soudu byl zejména znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie, podle něhož u obžalovaného je a v době předmětných činů byla přítomna sexuální deviace heterosexuální pedofilie – hebefilie, která se projevuje erotickou preferencí dívek v pubertálním a prepubertálním věku. Tento znalecký nálezn byl znalcem v písemném posudku i při výslechu v hlavním líčení náležitě vysvětlen a soud o jeho správnosti nemá sebemenších pochybností, a to nejen s ohledem na jeho úplnost, jasnost a přesvědčivost, ale také s ohledem na skutečnost, že tento důkaz ve vztahu k vyvozenému odbornému závěru o poruše sexuální preference u obžalovaného nezůstal v rámci provedeného dokazování osamocen. Významným důkazem toho, že tvrzení obžalovaného, že v sexuální oblasti upřednostňuje dospělé ženy, bylo lživé a účelově podané v souvislosti s popíráním jeho trestné činnosti, byly výsledky provedené domovní prohlídky a technické analýzy při ní zajištěných

předmětů, podle nichž obžalovaný na dvou elektronických zařízeních nacházejících se v jeho domácnosti (mobilní telefon Nokia 500 a tablet Huawei AGS-L09) – jak také vyplynulo z doznání obžalovaného a skutečností, jež byly v hlavním líčení prohlášeny za nesporné – uchovával v elektronické podobě obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy zachycující téměř výhradně děti mladší patnácti let, zcela či částečně obnažené, a to zpravidla v sexuálně vyzývavých a dráždivých pózách či dokonce přímo při pohlavním styku s dospělým mužem. Obžalovaný ve vztahu k jeho obhajobě přitom přechovávání těchto souborů na svých zařízeních nijak smysluplně nevysvětlil a dokonce si sám v jeho výpovědi v hlavním líčení protičil, když na jednu stranu uváděl, že mu nebylo příjemné, když mu kamarád tyto snímky posílal, nicméně v jiné části jeho výpovědi uvedl, že mu kamarád tyto soubory posílal do jeho telefonu přes technologii bluetooth, když se společně sešli na veřejných záchodech na nádraží, přičemž je všeobecně známo, že při přenosu dat mezi dvěma zařízeními v rámci této technologie je zapotřebí nejen osobní blízkosti, ale i aktivní součinnosti uživatelů obou zařízení (přijetí těchto souborů do jeho zařízení se tedy muselo dít nejen s vědomím, ale i souhlasem obžalovaného). Snaha obžalovaného přesvědčit soud o tom, že přechovávání těchto snímků považoval za nesprávné a pouze je zapomněl vymazat, pak zjevně naráží také na jeho vyjádření, že se nad těmito snímky s kamarádem společně zasmáli, když i z další výpovědi obžalovaného učiněné v hlavním líčení je zřejmé, že si tyto obrazové snímky či obrazové a zvukové záznamy obžalovaný sám aktivně obstarával (z ruských internetových stránek či jinde). Okolnost, že se mezi snímky a záznamy přechovávanými na zařízeních obžalovaného nacházely také snímky, na nichž byl v několika případech zachycen v detailu penis obžalovaného při masturbaci, svědčí nepochybně o tom, že tyto snímky a záznamy obžalovanému sloužily k jeho sebeukájení. Deviantní náklonnost obžalovaného k nezletilým dětem a aktivní vyhledávání jejich blízkosti jeho osobou se pak podává i z výpovědi svědkyně M. T. ve spojení s fotografií uloženou na mobilním telefonu obžalovaného, na nichž jsou v bytě obžalovaného vyfoceny nezletilé R. a A. T. a A. P., a rovněž zprávou z policejní databáze o provedeném policejním šetření v souvislosti s odvážením nezletilých dívek z azylového domu v Přerově. Svědkyní M. T. vypovězená okolnost, že obžalovaný se v rozporu s realitou prezentoval jako bývalý policista, dále naléhal v souvislosti s jeho požadavkem, aby dcera svědkyně jela k němu domů na návštěvu, tuto dívku obdaroval telefonem a svědkyni jako její matku odměňoval cigaretami, nasvědčuje tomu, že obžalovaný o přítomnost nezletilých dívek v jeho bytě skutečně usiloval. Na výše uvedených závěrech pak nebyly způsobilé ničeho změnit ani svědecké výpovědi rodičů obžalovaného, A. a A. H., z nichž nevyplývalo, že by si byli poruchy sexuální preference u jejich syna vědomi. To mohlo být ovlivněno tím, že jako rodiče obžalovaného z důvodu studu či obavy z možného nežádoucího šíření této choulostivé informace nechtěli danou okolnost vypovědět, případně z jiných důvodů jejich synovi takto vypovězenou okolností v trestním řízení přitížit. Tomu odpovídá, že výpověď matky obžalovaného A. H. byla dle jejího obsahu zjevně vyhýbavá. Ve výpovědi otce obžalovaného A.H. pak byly na první pohled zřejmé sklony ke zcela nekritickému hájení jeho syna, omlouvání jeho životní situace a povrchní popírání všeho, z čeho byl jinými osobami či orgány činnými v trestním řízení obviněn.

23. Stran věrohodnosti svědkyně V. M., kterážto především svou výpovědí obžalovaného usvědčovala z jeho jednání popsaného ve výroku tohoto rozsudku pod bodem 1), je nutno poznamenat, že tato podala co do obsahu přesvědčivou výpověď, která nejevila žádné znaky účelového zkreslení v neprospěch obžalovaného. Již úvodem soud podotýká, že si je vědom toho, že zmíněná svědkyně v tomto trestním řízení vystupuje rovněž jako poškozená, nicméně tato v řízení žádný materiální nárok neuplatnila a nelze tedy dovodit, že by v tomto ohledu měla na odsouzení obžalovaného zájem. Je naopak třeba přihlížet k tomu, že jmenovaná svědkyně (na rozdíl od obžalovaného, jemuž je právem garantováno právo vědomě lhát ku prospěchu jeho obhajoby) vypovídala pod hrozbou trestního postihu v případě uvádění nepravdy nebo zamlčování podstatných okolností. Významným pak zůstává, že výpověď svědkyně byla v podstatném rozsahu obsahově souladná s výpověďmi dalších svědků, zejména s výpověďmi její matky J. M. a babičky A. V.. Pokud se tyto

v určitých ohledech ve výpovědích rozcházely, nejednalo se o skutečnosti takové povahy, jež by byla pro posouzení jejich věrohodnosti určující. Obhájkyň v závěrečné řeči namítla, že ve výpovědi poškozené V. M. a její babičky A. V. byl zásadní rozpor stran toho, zda si byla V. vědoma, že její babička přistihla obžalovaného, když vedle ní ležel a masturboval. K tomu je vhodné uvést, že V. M. v její svědecké výpovědi výslovně nepopřela, že by tato událost (jak ji popisovala svědkyně A.V.) nastala, pouze uvedla, že si takové události není vědoma. Tento nedostatek pak nepochybně lze přisuzovat době, která mezi výslechem svědkyně a předmětným činem uplynula, jakož i povaze vybavovaných skutečností. S ohledem na povahu okolností, o nichž poškozená vypovídala, je totiž pochopitelné, že některé takové okolnosti nemusely být v paměti svědkyně uchovány, což odpovídá nejen velmi výraznému odstupu času, ale zejména i emočnímu zatížení a přirozeným obranným mechanismům proti vzpomínkám o negativně prožívaných událostech, zvláště jednalo-li se o události související se sexuálním násilím páchaným na dítěti. Rovněž ve vztahu ke svědkyním J. M. a A. V. nebylo v hlavním líčení zjištěno takových poznatků, jež by svědčily o možném motivu ke krivému usvědčení obžalovaného. Jakékoliv skutečnosti, která by mohla jmenovaným svědkyním zavdat důvod pro uvádění nepravdivých skutečností v jeho neprospěch, si ostatně nebyl vědom ani obžalovaný. Ten pouze přednesl svou domněnku, že se jej J. M. s její matkou chtěly zbavit, neboť přestal jejich domácnost financovat. Takto naznačený motiv však postrádá rozumného základu, navíc se přímo přičí výpovědi obžalovaného, podle níž měla J. M. jejich vztah ukončit a vyzvat obžalovaného k tomu, aby se odstěhoval, aniž by pro to jakýkoliv důvod potřebovala (obžalovaný ve výpovědi výslovně uvedl, že mu žádný důvod ukončení vztahu a společného bydlení ze strany J. M. a její matky sdělen nebyl). Je třeba v této souvislosti připomenout, že obžalovaný v bytě s J. M. bydlel toliko na základě jejího souhlasu, který z její strany mohl být kdykoliv a bez uvedení důvodu odvolán. J. M. tedy k dosažení toho, aby se obžalovaný z bytu odstěhoval (ať už by pro to měla důvod jakýkoliv), ničeho dalšího nepotřebovala. Za takové situace by bylo naprosto absurdní, pokud by – jak předestřel obžalovaný – v součinnosti s její dcerou a matkou přibližně osm let poté, co se obžalovaný z jejich domácnosti dobrovolně odstěhoval, toho pod hrozbou vlastního trestního postihu krivě obvinily ze spáchání trestného činu, navíc takto vysoce závažného. Naopak, soud považuje za plně věrohodnou výpověď svědkyně J. M., podle níž byl obžalovaný (stejně jako jeho otec) o pravém důvodu ukončení společného bydlení náležitě zpraven. Věrohodnost výpovědi poškozené V. M. pak potvrzovaly i výpovědi svědků K. F. a M. N., kterým se poškozená jako osobám blízkým (jedná se o nejlepší kamarádku a přítele) o jednání obžalovaného svěřila. K námitce obhájkyň, že má být podezřelou a zarážející skutečnost, že poškozená a její matka jednání obžalovaného okamžitě neoznámily policii, je namíste závěrem dodat, že v případě sexuálně motivovaných trestných činů či jiných trestných činů významně zasahujících do lidské důstojnosti není nijak neobvyklé, že oběti takových činů trestní oznámení nepodávají, neboť se snaží na ně zapomenout (tzv. je přejít) a nechťejí být nuceny k tomu, aby poté, co jim byla způsobena psychická újma jako bezprostřední následek trestného činu, byly znovu vystavovány další psychické újmy související s ožíváním těchto výrazně negativních prožitků při reprodukci nastalého děje v rámci svědeckých výpovědí před orgány činnými v trestním řízení (tento psychosociální jev je v kriminologii označován jako sekundární viktimizace). Mnohdy pak oběti takové trestné činnosti nepřístupují k oznámení trestného činu také proto, že mají obavy z medializace případu, čímž by jejich ponížení vešlo ve veřejnou známost, či z toho, že by se jim ze strany orgánů činných v trestním řízení či bezprostředního okolí nedostalo pochopení, popřípadě že by jejich okolí mělo tendenci část viny za trestný čin připisovat jim samotným nebo že by zveřejnění události mohlo vést k jiným – z pohledu oběti či s ní spřízněné osoby – závažným nežádoucím důsledkům (tomu ostatně plně odpovídá vyjádření J. M., podle něhož s dcerou poté, co se o jednání obžalovaného dozvěděla, nešla k psychologovi, neboť se bála, že by se to dozvěděl otec dcery a ona pak o dceru přišla; bála-li se tedy J. M. prozrazení toho, čeho se obžalovaný vůči její dceři dopustil v době, kdy ji měla ve své péči, je nepochybné, že v případě projednávání této záležitosti v trestním řízení by byla taková její obava ještě umocněna).

24. Pokud soud neshledal žádné okolnosti zakládající nevěrohodnost u poškozené V. M., tím spíše pak nebylo jakéhokoliv důvodu pochybovat o věrohodnosti nezletilé poškozené A. H., kterážto svou výpovědí obžalovaného usvědčovala z jeho jednání popsaného ve výroku tohoto rozsudku pod bodem 2). Na podkladě obrazového a zvukového záznamu pořízeného o výslechu této svědkyně prostřednictvím videokonferenčního zařízení, který byl v hlavním líčení přehráván, soud dospěl k závěru, že tato svědkyně, přiměřeně jejímu věku, podala co do obsahu a přednesu konzistentní a přesvědčivou výpověď, která nejevila žádné znaky účelového zkreslení v neprospěch obžalovaného. Rovněž u této poškozené, stejně jako u její zákonné zástupkyně, je vyloučen majetkový motiv k usvědčení obžalovaného související s uplatněním materiálního nároku v trestním řízení a z průběhu hlavního líčení nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, který by nezletilou poškozenou, respektive její matku a babičku měl ke krivému obvinění obžalovaného vést. Takovou okolnost, jež by reálně mohla odůvodňovat závěr o zájmu rodiny poškozené na usvědčení obžalovaného, ani v tomto případě obžalovaný netvrdil. Jím předestřenou domněnku, že jej chtěli vystrnadit z bytu, je opět nutno považovat za naprosto nepodloženou a svou povahou absurdní (nehledě na to, že obžalovaný v rámci této své úvahy vůbec nenastínil, kdo a z jakých důvodů měl o takový následek vůbec usilovat, zvláště když sousedské vztahy obžalovaného a svědkyně I. H. byly až do předmětného činu dobré a svědkyně po odstěhování obžalovaného z dané adresy nemá s bytem, který byl obžalovaným původně obýván, nic společného). Vedle vlastní přesvědčivosti výpovědi poškozené A. H. je pro soudem přijatý závěr o její plné věrohodnosti významné, že tato výpověď byla v naprostém obsahovém souladu s výpověďmi její matky Z. H. a její babičky I. H., přičemž i tyto svědkyně vypovídaly pod hrozbou trestního postihu v případě uvádění nepravdy nebo zamlčování podstatných okolností, která je ve výrazném kontrastu se zcela absentujícím motivem k takovému jejich počínání. K námitce obhájkyne, že na nezletilou svědkyni nebyl vypracován znalecký posudek k posouzení její osobnosti (tato námitka byla obhájkyňi uplatněna i ve vztahu k poškozené V. M.), je třeba uvést, že takovou námitku lze považovat za překvapivou, a to s ohledem na skutečnost, že provedení takového důkazu nebylo obžalovaným před skončením dokazování vůbec navrženo. Pokud obžalovaný provedení takového důkazu v hlavním líčení nežádal, není soudu zřejmé, z jakého důvodu byla skutečnost, že takový důkaz proveden nebyl, v závěrečné řeči jeho obhájkyňi namítána. Věcně pak lze k této námitce doplnit, že obstarání takového důkazu a jeho provedení v hlavním líčení by bylo zcela nadbytečné, a to s ohledem na další důkazy v hlavním líčení provedené, když tyto postačovaly k tomu, aby soud zjistil skutkový stav věci, o němž nevytvářejí zhola žádné pochybnosti. Výpověď poškozené totiž byla v souladu nejen s výpovědí její matky a babičky, které shodně s výpovědí poškozené uvedly, co jim nezletilá ve vztahu k tomu, co se mělo u obžalovaného v bytě odehrát, řekla, ale i s dalšími důkazy, zejména výše uvedeným znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie, a výše popisovanými výsledky domovní prohlídky a technické analýzy obsahu zajištěných zařízení obžalovaného, z nichž u obžalovaného jednoznačně vyplývá sexuální deviace hebefilie záležející v sexuální preferenci dívek pubertálního a prepubertálního věku. O tom, že nezletilá poškozená po dobu, kdy se nacházela u něj v bytě, byla objektem obžalovaným aktivně projeveného sexuálního zájmu, tedy v návaznosti na její výpověď nelze rozumně pochybovat, a to nejen s ohledem na závěry sexuologického znaleckého posudku a počet a obsah fotografií a videí nacházejících se v zařízeních obžalovaného (zachycujících v sexuálním kontextu mimo jiné dívky odpovídající věku nezletilé), ale také s ohledem na skutečnost, že její výpověď, podle níž jí měl obžalovaný ukazovat video, na němž byl zachycen orální sex, a toto po ní následně požadovat, odpovídá tomu, že se v zařízeních v domácnosti obžalovaného fotografie a videa s takovým obsahem skutečně nacházely (o této skutečnosti přitom I. H. či Z. H. v době hlášení věci policejnímu orgánu nemohly vědět, neboť k domovní prohlídce, v návaznosti na niž teprve byly takové poznatky získány, došlo až později). Opodstatněnost pak nelze přiznat ani té námitce obhájkyne, podle níž v souvislosti s výpovědí poškozené nelze vyloučit možnost záměny obžalovaného s jiným pachatelem, neboť jej nezletilá svědkyně označovala neurčitě. O ztotožnění obžalovaného jako pachatele ze strany

nezletilé svědkyně, byť se tak v jejím případě stalo nepřímo, totiž soud nemá žádných pochybností. Svědkyně v její výpovědi označila obžalovaného jako pachatele dostatečně určitě, a to jako souseda, u něhož byla v době, kdy byla na prázdninách u babičky ve XXXXX a k němuž šla po schodech nahoru (obžalovaný v tu dobu bydlel v patře nad svědkyní I. H.), přičemž k jeho osobě dále uvedla, že měl na sobě modré triko a trenýrky, což plně odpovídá nejen výpovědi samotného obžalovaného, ale i fotografiím, na nichž se obžalovaný přibližně hodinu a půl poté, co nezletilá z jeho bytu v doprovodu babičky odešla, zachytil při masturbaci. Za odůvodněnou pak nelze mít ani námitku obhájkyne záležející v tom, že poškozená měla být v bytě jen krátkou dobu, za kterou se jí popisovaný děj nemohl odehrát. Tento názor soud nesdílí. Ačkoliv se z výpovědi svědkyně I. H. podává, že doba, po kterou její vnučka byla v bytě obžalovaného, byla přibližně 20 minut, není v jakémkoliv ohledu vyloučeno, že by se události, jež nezletilá svědkyně v její výpovědi popsala, za uvedenou dobu nemohly odehrát. Výpověď obžalovaného, že nezletilá během doby, kdy byla u něj v jeho bytě, nedopatřením zahlédla jeho penis, když močil na záchodě, soud považuje za nepravdivou a ryze účelově podanou ve snaze dát situaci, při níž nezletilá poškozená penis obžalovaného v jeho bytě viděla, jiný než sexuálně motivovaný kontext, neboť okolnosti, za nichž podle výpovědi obžalovaného k tomuto vyrušení mělo dojít, se ve světle důkazů jeví jako vysoce nepravděpodobné. Jak vyplývá z fotodokumentace pořízené při domovní prohlídce provedené v bytě obžalovaného na adrese XXXXX, XXXXX, úzké rozměry místnosti s toaletou a umístění toalety v této místnosti přímo naproti dveřím (fotografie č. 14 na č. l. 232) značí, že pokud by skutečně došlo k tomu, že by A. H. obžalovaného během močení na toaletě vyrušila, byl by k ní otočen zády, protože je vyloučeno, aby za takové situace penis obžalovaného zahlédla, ledaže by se obžalovaný směrem k ní (tj. směrem ke dveřím) vědomě s obnaženým přirozením otočil. Vinu obžalovaného jedním, z něhož jej usvědčovala výpověď A. H., pak nevylučuje ani lékařská zpráva sepsaná o gynekologickém vyšetření nezletilé, podle níž byla její panenská blána neporušena, a současně nebylo zjištěno, že by nezletilá byla v oblasti genitálu jinak zraněna nebo podrobena násilí ze strany jiné osoby, neboť nezletilou svědkyní popisovaný děj (včetně toho, že jí obžalovaný do genitálu sáhl) žádné známky násilí či manipulace na jejím těle, jež by byly následně lékařsky poznatelné, nemusel zanechat.

25. Zjištěným jednáním popsaným ve výrokové části tohoto rozsudku pod bodem 1) obžalovaný naplnil všechny znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea druhá, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Tím, že v době, kdy jako partner její matky s ní žil ve společné domácnosti, opakovaně přilehl k poškozené V. M., nar. XXXXX, do postele, když spala, a za účelem svého sexuálního uspokojení ji osahával pod pyžamem na holých prsou a přirození, přičemž také masturboval, k čemuž v některých případech použil i bezvládnou ruku poškozené, kterou si přikládal na jeho pohlavní úd, zneužil bezbrannosti poškozené V. M., která v době činu byla dítětem mladším patnácti let, a donutil ji tak k pohlavnímu styku, kterýmžto se rozumí jakýkoliv způsob ukájení pohlavního pudu pachatele na těle jiné osoby (v daném případě se tedy jednalo o dotýkání se obžalovaného na intimních místech nahého těla poškozené a užití její bezvládné ruky k masturbaci jeho penisu za účelem ukojení jeho sexuálního nutkání).
26. Obhájkyne v závěrečné řeči namítla nedostatek naplnění znaku zneužití bezbrannosti s tím, že s ohledem na věk poškozené v rozhodné době nebylo možno ji považovat za naprosto bezbrannou a neschopnou vyjádřit svůj odpor. K tomu soud uvádí, že v případě skutkové podstaty trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea druhá trestního zákoníku je znak bezbrannosti, jakožto jeden z pojmových znaků tohoto trestného činu, chápán v jejím nejširším smyslu. Za bezbrannost se považuje takový stav oběti, ve kterém není vzhledem k okolnostem schopna projevit svou vůli, pokud jde o pohlavní styk s pachatelem, popř. ve kterém není schopna klást odpor jeho jednání (k tomu srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 3. 1994, sp. zn. 3 To 105/93, publikované pod č. 43/1994-II. Sb. rozh. trest.). Může se jednat jednak o celkovou (absolutní) bezbrannost, která předpokládá celkovou odevzdanost se pachateli bez jakýchkoli známek projevu vlastní vůle

či schopnosti na požadavky pachatele jakkoliv reagovat, tedy takový stav bezbrannosti, kdy oběť sama nevnímá a není tudíž schopna jakéhokoliv vlastního úsudku, vůbec si neuvědomuje, co se s ní děje, a proto ani nemůže hodnotit situaci, ve které u ní dochází k pohlavnímu styku s pachatelem a nemůže jakkoliv ovlivnit jednání pachatele (jde například o případy bezvědomí, mdlob, silného obluzení alkoholem či drogami, umělého spánku, hypnotického spánku apod.). Oběť se pak může nacházet i ve stavu, kdy sice ví, co se s ní děje, avšak není schopna se pachateli jednatí buď vůbec, anebo účinně bránit, přestože by tak učinit chtěla. Takový stav bezbrannosti se zpravidla dovozuje u osoby spoutané, osoby s fyzickou vadou omezující její hybnost, osoby upoutané na lůžku, přestárlé apod. Jedná se tedy o stav, při němž oběť není schopna vzdorovat nepřijatelnému chování pachatele pro nedostatek tělesných sil a schopností (blíže srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1839 a násl.). Ve stavu bezbrannosti se však nacházejí i osoby, které sice vnímají okolní svět, avšak jejich duševní a rozumové schopnosti nejsou na takové úrovni nebo takového stavu, aby si ve své mysli dokázaly situaci, v níž se nacházejí, dostatečně přiléhavě ze všech souvislostí vyhodnotit a přiměřeně, logicky a účinně na ni reagovat. Tak tomu obvykle bývá např. u osob trpících duševní chorobou, pro niž nechápou význam pachatela jednání, anebo u dětí útlého věku či osob mentálně zaostalých, které nemají dostatečné znalosti a zkušenosti, aby byly schopny posoudit význam odporu proti vynucovanému pohlavnímu styku. V takových případech se jedná o bezbrannost psychickou, v důsledku níž oběť často nechápe, co se po ní požaduje, resp. co je smyslem jednání pachatele, nebo není způsobilá vůbec domyslet a vyhodnotit důsledky takového jednání. Za bezbrannou lze tedy považovat rovněž osobu, která je vzhledem k dětskému věku tak nedostatečně vyspělá, že není ani schopna posoudit význam odporu proti vynucovanému pohlavnímu styku (srov. přiměřeně rozhodnutí č. 17/1982 Sb. rozh. trest.). Stav bezbrannosti je vždy pojmem vztahovým, který nevyjadřují pouze okolnosti na straně oběti, nýbrž zahrnuje rovněž okolnosti jak na straně pachatele, tak i další okolnosti případu. Vedle samotného způsobu provedení útoku, jeho místa a času, jde také o osobnost pachatele a jeho fyzické dispozice, vztah pachatele k oběti, včetně jejich dřívější sociální interakce a případných zkušeností oběti s pachatelem, a v případě blízkých osob také například širší aspekty rodinných vztahů. Všechny tyto okolnosti jsou totiž pachateli předem známy, a jsou jím maximálně využívány k dosažení jeho cíle. Výsledkem úvahy o existenci stavu bezbrannosti (zejména) u dětí proto musí být nejen to, zda si uvědomovaly či neuvědomovaly nepatřičnost pachatela jednání, ale především to, zda i s ohledem na všechny další okolnosti případu disponovaly skutečně účinnou obranou proti útoku pachatele (k tomu blíže srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 8. 2014, sp. zn. 11 Tdo 782/2014, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2013, sp. zn. 3 Tdo 1279/2013, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2015, sp. zn. 8 Tdo 1228/2015).

27. V posuzované věci je v souladu s výše uvedenými právními východisky namísto uzavřít, že znak zneužití bezbrannosti byl skutkem obžalovaného naplněn. Především je nutno zdůraznit, že obžalovaný se jeho jednání vůči poškozené V. M. dopouštěl v době, kdy tato spala, a toto jednání obžalovaného zjistila teprve tehdy, když v důsledku takového jednání ze spánku procitla. Pokud tedy obžalovaný k jeho činu využil spánku poškozené, je znak zneužití bezbrannosti ve smyslu § 185 odst. 1 alinea druhá trestního zákoníku bez dalšího naplněn (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2016, sp. zn. 6 Tdo 234/2016), neboť přinejmenším do okamžiku procitnutí ze spánku se poškozená z důvodu nedostatku vědomí o jednání obžalovaného nacházela ve stavu celkové odevzdanosti, v němž si vůbec neuvědomovala, čeho se obžalovaný vůči ní dopouští a ve vztahu k takovému jednání nebyla schopna jakéhokoliv vlastního úsudku, natož pak projevu odporu. I poté, co poškozená V. M. ze spánku procitla a v tu chvíli již probíhající jednání obžalovaného poznala, lze mít za to, že s ohledem na její věk (12 a 13 let) a nedostatek jakýchkoliv zkušeností v sexuální oblasti, jakož i skutečnost, že obžalovaný byl partnerem její matky, měl nad poškozenou výraznou fyzickou převahu a jeho jednání se dopouštěl v době, kdy byl s poškozenou o samotě, se poškozená nacházela v takovém stavu, kdy si sice jednání obžalovaného uvědomovala,

ale pro psychickou zátěž vyvolanou danou situací a pro nedostatek znalostí a zkušeností, jež by jí umožnily posoudit význam odporu proti vynucovanému pohlavnímu styku, jediným pro ni v dané situaci přijatelným východiskem bylo předstírání spánku do doby, než jednání obžalovaného skončí. Z hlediska intenzity takové psychické zátěže a na ní se vázající schopnosti oběti na pachatelovo jednání adekvátně a účinně reagovat lze pak jistě rozlišovat mezi případy, kdy je oběť při vědomí již před započítáním pachatelova jednání, a případy, kdy oběť vědomí nabude v okamžiku, kdy pachatelovo jednání již probíhá, kdy ve druhé skupině případů je schopnost adekvátní a účinné reakce na probíhající pohlavní styk u oběti (zvláště, pokud je nízkého věku) výrazně potlačena. Tomu ostatně odpovídala i svědecká výpověď samotné poškozené (a s tou souladná výpověď svědkyň J. M. a K. F.), podle níž poškozená jednání obžalovaného po probuzení trpěla ze strachu.

28. Znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea druhá, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku obžalovaný naplnil rovněž jednáním popsáním ve výrokové části tohoto rozsudku pod bodem 2), neboť tím, že nezletilou poškozenou A. H., nar. XXXXX, v době, kdy byla u něj v bytě, za účelem svého sexuálního uspokojení osahával na nahém těle, zejména na jejích genitáliích a do genitálií jí dokonce sáhl, poškozenou A. H., která v době činu byla dítětem mladším patnácti let, donutil k pohlavnímu styku. Rovněž v tomto případě obžalovaný zneužil bezbrannosti poškozené, spočívající v tom, že poškozená jako dítě velmi nízkého věku nebyla schopna projevit svou vůli, pokud jde o pohlavní styk s obžalovaným, respektive již s ohledem na nedostatek své vyspělosti nebyla schopna klást odpor jeho jednání a nebyla ani schopna takové jednání pochopit, zhodnotit důvody k odporu proti takovému jednání a svůj případný nesouhlas dát dostatečně zřetelně najevo (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2018, sp. zn. 7 Tdo 317/2018). V uvedeném případě se tedy jednalo o bezbrannost psychickou, neboť se poškozená nacházela v takovém stavu, kdy sice vnímala, co se jí děje, avšak její duševní a rozumové schopnosti nebyly na takové úrovni, aby si ve své mysli dokázala situaci, v níž se v důsledku jednání obžalovaného ocitla, dostatečně přiléhavě ze všech souvislostí vyhodnotit a přiměřeně, logicky a účinně na ni reagovat. S ohledem na nedostatek znalostí a zkušeností tedy poškozená nebyla schopna rozumově obsáhnout smysl jednání obžalovaného a domyslet a vyhodnotit jeho důsledky pro její osobu, natož pak posoudit význam odporu proti pohlavnímu styku, který byl na ní ze strany obžalovaného vynucen.
29. Obžalovaný se jednání pod body 1) a 2) dopustil v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť těmito jednáními přímo usiloval o porušení trestním zákoníkem chráněného zájmu na respektování práva člověka na svobodné rozhodování o svém pohlavním životě, když tato jednání byla cíleně vedena k ukojení jeho sexuálního nutkání. Obžalovaný jednal v úmyslu přímém i ve vztahu k okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby dle § 185 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, neboť ve vztahu k oběma poškozeným (jak ostatně plyne i z jeho vyjádření v hlavním líčení) mu byl v době činu znám jejich věk, tedy byla mu dobře známa okolnost, že jsou dětmi mladšími patnácti let, a své protiprávní jednání vůči dětem takto nízkého věku chtěl směřovat.
30. Jednáním popsáním ve výrokové části tohoto rozsudku pod bodem 3) obžalovaný naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku, neboť přechovával elektronické pornografické dílo, které zobrazuje dítě, tím, že po rozhodnou dobu na svých zařízeních (mobilním telefonu a tabletu) měl v podobě datových souborů uloženy obrazové snímky, na nichž byly zobrazeny děti, kterými se ve smyslu § 126 trestního zákoníku rozumí osoby mladší osmnácti let, a to částečně obnažené nebo nahé v erotických, sexuálně dráždivých a vyzývavých pózách, často se zaměřením na jejich genitálie, hrudníky a hýždě, kdy v mnoha případech dívky drží v rukou mužský penis nebo si ho dávají do úst, a dále obrazové a zvukové záznamy zobrazující děti při provádění různých forem pohlavního

styku, autoerotiky nebo erotického předvádění se. Obžalovaný se uvedeného jednání dopustil v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť jím chtěl porušit trestním zákoníkem chráněný zájem společnosti na ochraně mravního vývoje dětí a ochraně před jejich sexuálním zneužíváním.

31. Obžalovaný byl v době spáchání všech činů vzhledem ke svému věku a duševnímu stavu trestně odpovědným. Těchto činů se však dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti ve smyslu § 27 trestního zákoníku, neboť měl v důsledku u něj přítomné sexuální deviace podstatně sníženu schopnost ovládat své jednání.
32. Jelikož se obžalovaný dopustil více trestných činů, bylo v souladu s § 43 odst. 1 trestního zákoníku namísto mu za takto spáchané činy uložit úhrnný trest, a to podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejprísněji trestný, tedy podle ustanovení § 185 odst. 3 trestního zákoníku, podle něhož byl obžalovaný ohrožen trestem odnětí svobody v trvání pěti až dvanácti let.
33. Při stanovení druhu a výměry trestu ukládaného obžalovanému soud přihlédl ke všem okolnostem případu a tyto podle ustanovení § 38, § 39 trestního zákoníku zhodnotil zejména se zřetelem k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, k poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života, k možnosti jeho nápravy a k jeho chování po činu, jakož i k jeho postoji k trestným činům projevenému v trestním řízení. Současně soud přihlédl k době, která uplynula od spáchání trestných činů, a k účinkům a důsledkům, které lze od ukládaného trestu pro budoucí život pachatele očekávat.
34. Obžalovanému významně přitěžuje, že se dopustil celkem tří trestných činů, z nichž dva jsou typově značně společensky škodlivé. Při posuzování individuální závažnosti obou zvláště závažných zločinů znásilnění pak soud zohlednil věk poškozených v době činu a způsob provedení činu, tedy povahu samotného aktu, jímž obžalovaný na těle poškozených ukájel svůj sexuální pud, když nelze opomíjet, že tímto jeho jednáním bylo zasaženo i do genitální oblasti těl poškozených (tedy do oblasti lidského těla sexuálně nejintimnější), jakož i dobu, po kterou k páčání těchto činů docházelo (v tomto ohledu obžalovanému přitěžuje především dlouhodobý a opakovaný způsob páčání činu popsaného ve výroku pod bodem 1). Současně však soud přihlédl k tomu, že od spáchání činu uvedeného pod bodem 1) již uplynula delší doba. Soud pak vzal do úvahy také to, že obžalovaný dosud neprojevil ochotu k odškodnění trestnými činy způsobené nemajetkové újmy.
35. Ve vztahu k přečinu výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií soud zohlednil množství a obsah datových souborů uchovávaných obžalovaným v jeho elektronických zařízeních, jakož i dobu, po kterou takový závadný obsah v těchto zařízeních přechovával.
36. Obžalovanému jen mírně polehčuje jeho částečné doznání učiněné ve vztahu k činu popsanému ve výroku pod bodem 3), jakož i jeho postoj k tomuto činu v trestním řízení, který našel odraz v jeho souhlasu s tím, aby skutkové okolnosti tam uvedené byly považovány za nesporné a bylo upuštěno od jejich dokazování. Tyto polehčující okolnosti založené na procesním postoji obžalovaného pochopitelně nemohou při úvahách o jeho trestu mít většího významu, neboť je nutno mít na paměti, že k tomu, aby doznání mohlo být v jakékoliv podobě hodnoceno ve prospěch pachatele, musí svědčit o tom, že pachatel si uvědomil nesprávnost svého počínání v podobě trestné činnosti, zaujal k němu kritický postoj a projevil snahu po nápravě, a tedy nesmí jít o doznání učiněné pouze formálně pod tíhou usvědčujících důkazů. Především z obsahu výpovědi obžalovaného v hlavním líčení je však zřejmé, že obžalovaný nesprávnost tohoto jeho činu nevnímá, kritický postoj k němu dosud nezaujal (obžalovaný k jeho činu uvedl pouze to, že to byla blbost a nerozvážnost, aniž by zároveň ve vztahu k němu dal jakkoliv najevo alespoň náznak vnitřně odmítavého postoje), z čehož je patrné, že doznání a označení těchto skutečností

za nesporné učinil právě ve vazbě na důkazy zajištěné při domovní prohlídce, z nichž tento jeho čin spolehlivě vyplýval. V souvislosti s tím je třeba dále poukázat na to, že obžalovaný se doznal jen k jednomu z více trestných činů, a to k tomu nejméně závažnému, přičemž ani ve vztahu k tomuto činu se neprojevil tak, že by z jeho vyjádření byla patrná lítost či snaha po nápravě (o tom ostatně svědčí i to, že se obžalovaný v rámci závěrečné řeči vyjádřil tak, že se nic nestalo).

37. Z hlediska okolností týkajících se osoby pachatele a jeho dosavadního způsobu života soud vzal do úvahy, že obžalovaný je rozvedený, bez dětí či jiných osob, vůči nimž by mu náležela vyživovací povinnost. V jeho prospěch pak zohlednil, že podle *opisu rejstříku trestů, opisu evidence přestupků a zprávy z místa bydliště* před posuzovanou trestnou činností nespáchal jiný trestný čin či přestupek.
38. Soud dále při stanovení druhu a výměry trestu v souladu s § 40 odst. 1 trestního zákoníku přihlédl k tomu, že obžalovaný se trestné činnosti dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti, kterou si nepřivodil sám, nýbrž která byla zapříčiněna jeho sexuální deviací v podobě heterosexuální pedofilie – hebefilie, tedy duševní poruchou, jež v podstatné míře snižovala jeho schopnost ovládat své jednání. Z hlediska posuzování možnosti nápravy obžalovaného jako pachatele sexuálně motivované trestné činnosti je však v tomto ohledu významné, že dle závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie, které jsou v plném souladu s vyjádřeními obžalovaného v hlavním líčení, obžalovaný své sexuálně deviantní zaměření vnitřně nepřijal a nezpracoval, na svoji sexuologickou poruchu a její nebezpečnost pro zájmy chráněné trestním zákonem nemá náhled a k léčbě této poruchy není sám vnitřně motivován (v jeho výpovědi v hlavním líčení uvedl, že nepocítuje nic, pro co by měl sexuologické léčení podstoupit, a nikdy nenabyl dojmu, že by s ním po sexuologické stránce bylo cokoli v nepořádku, pročez je v jeho prohlášení v hlavním líčení, že by byl ochoten podstoupit sexuologické léčení, namísto spatřovat toliko jeho účelovou snahu odvrátit či alespoň zmírnit uložení trestu odnětí svobody za situace, kdy by mělo být za současného uložení ochranného léčení rozhodnutím podle § 47 odst. 1 trestního zákoníku od potrestání upuštěno, případně by měl být podle § 40 odst. 2 trestního zákoníku trest odnětí snížen pod dolní hranici trestní sazby – jak také ostatně bylo jeho obhájkyní v závěrečné řeči navrhováno – k tomu viz níže). Bez významu rovněž není, že podle výsledků znaleckého zkoumání u obžalovaného nebyla zjištěna empatie s oběťmi jeho sexuálně motivované trestné činnosti. Při posuzování možnosti nápravy obžalovaného je třeba dále zohlednit, že u něj přítomná sexuální deviace zůstává celoživotně (tedy je nevyléčitelná), pouze ji lze v průběhu jejího trvání modifikovat sexuologickou léčbou, kdy v případě jejího úspěšného absolvování se riziko recidivy sexuálně deviantního jednání pohybuje kolem 17 %, v opačném případě je riziko recidivy v rozmezí 70 % až 80 %. Konkrétně ve vztahu k osobě obžalovaného je pak v souladu se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace psychiatrie a klinická psychologie, třeba dodat, že resocializační působení je v jeho případě komplikováno jeho postojem (popíráním činu), absencí náhledu na jeho jednání a jeho dopady a rovněž vzhledem k jeho osobnostnímu nastavení (podprůměrné intelektové schopnosti, jednoduchá a nezralá osobnost, chudé prožívání, nerozvinutá hodnotová orientace, oslabená schopnost utvářet uspokojující sociální vztahy, nízká schopnost sebereflexe, nedostatek kritického náhledu na vlastní osobu), které je ve vztahu k psychoterapeutickému působení, v rámci něhož by se měl obžalovaný učit identifikovat rizikové situace, v nichž by k recidivě sexuálně deviantního jednání mohlo dojít, a předcházet jim, znatelně limitujícím faktorem.
39. V kontextu všech shora uvedených poznatků soud za veškerou trestnou činnost, za niž je obžalovanému K. H. ukládán úhrnný trest, shledal přiměřeným trest odnětí svobody ve výměře 6 let, tedy v jedné sedmině sazby trestu odnětí svobody, již byl obžalovaný ohrožen. Při stanovení takové výměry trestu soud vzal ku prospěchu obžalovaného zvláštní zřetel na okolnost, že se trestné činnosti dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti, jakož i na okolnost, že je mu vedle trestu odnětí svobody současně ukládáno i ochranné léčení v ústavní formě (k tomu viz níže). V souladu

s § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku pak soud obžalovaného pro výkon trestu zařadil do věznic s ostrahou.

40. Vzhledem k tomu, že obžalovaný ke spáchání trestných činů popsaných ve výroku pod bodem 2) a zejména pak pod bodem 3) užil jím vlastněná technická zařízení (tablet Huawei MediaPad S10, model AGS-L09, a mobilní telefon Nokia 500, model RM-750), které byly zajištěny v rámci provedené domovní prohlídky, soud podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku obžalovanému uložil rovněž trest propadnutí těchto věcí.
41. S přihlédnutím zejména k povaze obžalovaným spáchané trestné činnosti a závěrům znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie, soud podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku obžalovanému vedle trestu uložil i ochranné opatření v podobě ochranného léčení sexuologického, neboť obžalovaný se trestných činů dopustil ve stavu vyvolaném duševní poruchou (sexuální deviací) a jeho pobyt na svobodě je v důsledku této trvale přítomné a nevyčleptelné poruchy nebezpečný, když je u něj dáno vysoké riziko opakování posuzovaného sexuálně deviantního jednání. Jak plyne ze sexuologického znaleckého posudku, obžalovaný má v podstatné míře sníženu schopnost ovládat své puzení plynoucí ze sexuálně deviantního zaměření a toto udržovat ve společensky a právně přijatelných mezích. Na svoji patologicky strukturovanou sexualitu a s ní související trestnou činnost, jakož i na společenskou škodlivost takového jednání, přitom postrádá náhled. V rámci ukládané sexuologické léčby by pak mělo být na obžalovaného psychotherapeuticky působeno tak, aby si na jeho sexuálně deviantní zaměření takový náhled vybudoval a převzal odpovědnost za jeho vlastní chování a současně se naučil identifikovat rizikové situace, v nichž by mohlo k opakování sexuálně deviantního jednání dojít, včetně toho, jak takovým situacím předcházet, a pokud nastanou, na ně vhodně reagovat. V návaznosti na jednoznačné a náležitě odůvodněné doporučení znalce pak soud obžalovanému uložil ochranné léčení v ústavní formě.
42. K závěrečnému návrhu obhájkyne, aby obžalovanému v případě uznání viny bylo uloženo pouze ochranné léčení a od jeho potrestání bylo upuštěno, popřípadě aby mu byl trest odnětí svobody uložen pod dolní hranicí trestní sazby, soud dodává, že pro takový mimořádný postup v posuzované věci, zejména s ohledem na četnost a značnou společenskou škodlivost obžalovaným spáchané trestné činnosti, jakož i nedostatek kritického náhledu obžalovaného na jím spáchanou trestnou činnost a na jeho sexuální deviaci, kterou bylo páchaní takové trestné činnosti ovlivněno, rozhodně nebyly shledány důvody. Dosažení účelu trestního řízení totiž v dané věci bylo možno dosáhnout vedle uložení sexuologického ochranného léčení pouze přiměřeným trestem, kterým je sledováno naplnění jak účinku speciálně preventivního (zabránění pachatelů v páchaní další trestné činnosti po dobu výkonu trestu na straně jedné a usilování o jeho nápravu a znovuzачlenění do společnosti, v níž by měl v budoucnu žít jako její plnohodnotný člen, na straně druhé), tak i z hlediska účinku generálně preventivního, podle něhož má být trest spravedlivým následkem spáchaného činu, aby bylo nejen pachatelů samotnému, ale i případným pachatelům dalším naprosto zřejmé, že trestná činnost, zvláště takto závažná, má být a v případě jejího odhalení bude po zásluze potrestána. Naznačené hledisko, sledující navození přesvědčení o spravedlivé odplatě nejen na straně společnosti jako celku, ale i na straně konkrétním trestným činem poškozených osob (případně jejich rodinných příslušníků), nabývá zvláštního významu právě v případě sexuálně motivovaných trestných činů či jiných trestných činů významně zasahujících do lidské důstojnosti, a to tím spíše, pokud je páchaná na dětech. Trest uložený soudem v této věci pak vycházel z jednoty výše nastíněných hledisek individuální a generální prevence.
43. V souvislosti s výše uvedenými úvahami je pak v návaznosti na znalecké závěry vztahující se k osobnosti obžalovaného vhodné dodat, že ačkoliv samotný výkon trestu odnětí svobody má k nápravě obžalovaného a jeho resocializaci jen omezený potenciál, nelze při rozhodování o trestu

rezignovat na ochranu společnosti před jeho případným recidivním jednáním, které je v důsledku jeho celoživotně přítomné sexuální deviace a již utvořeného osobnostního nastavení (bez očekávání jeho dalšího podstatného vývoje) poměrně vysoké. Ostatně ani uložené sexuologické ochranné léčení není do budoucna zárukou úplné nápravy obžalovaného, neboť s ohledem na absentující náhled obžalovaného na jím spáchané vysoce společensky škodlivé jednání a jeho příčiny a následky, jakož i vzhledem k jeho slabšímu intelektu, nízké schopnosti sebereflexe a jednoduše a nezrale strukturované osobnosti nelze úspěšnost terapeutického působení spolehlivě předvídat, přičemž ani okolnost, že obžalovaný v budoucnu uloženou sexuologickou léčbu úspěšně absolvuje, není dostatečnou zárukou toho, že jeho sexuálně deviantní jednání nebude opakovat (dle odborných poznatků je i v případě úspěšně absolvované sexuologické léčby riziko recidivy kolem 17 %).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Odvoláním může rozsudek napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci nebo zabránění části majetku a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Právo odvolání nepřísluší tomu, kdož se ho po vyhlášení rozsudku výslovně vzdal.

Zlín 11. května 2021

Mgr. Pavel Dvorský v. r.
předseda senátu